

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/18/2016
Identifikačné číslo spisu:	3113207944
Dátum vydania rozhodnutia:	19.04.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3113207944.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne CD Consulting s.r.o., so sídlom v Prahe, Nové Město, Politických vězňů č. 1272/21, Česká republika, IČO: 264 29 705, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému P. C., s pobytom v S. S., P. XXX/XX, za účasti Združenia spotrebiteľov Slovenska, o.z., so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa č. 7, IČO: 42 309 166 ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, zastúpeného Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa č. 7, o zaplatenie zmenkovej sumy 1.007,74 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 39CbZm/27/2013, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8CoZm/129/2015-76 z 21. októbra 2015, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.

Žalovaný m á voči žalobkyni n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením č. k. 39CbZm/27/2013-64 zo dňa 22. júna 2015 pripustil vstup Združenia spotrebiteľov Slovenska, o. z., so sídlom v Banskej Bystrici, Janka Kráľa č. 7, IČO: 42 309 166 (ďalej aj „združenie“) do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Námietky vznesené žalobkyňou posúdil ako nedôvodné. Za aplikácie čl. 19 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej aj „európske konanie o drobných nárokoch“ alebo „nariadenie“), § 93 ods. 2, 3 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014 a od 01.01.2015, § 3 ods. 4, § 25 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS, bodu 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ zo dňa 16. novembra 2010 vo veci C-76/10 a č. 52 uznesenia Súdneho dvora EÚ zo dňa 06. septembra 2009 vo veci C-40/08, vyslovil, že v danom prípade boli splnené podmienky vedľajšieho účastníctva a toto pripustil.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č. k. 8CoZm/129/2015-76 z 21. októbra 2015 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a

2 O. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie tvrdiac, že jej v konaní bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 O. s. p.). Súdby totiž nepostupovali podľa procesných pravidiel nariadenia a prednostne aplikovali vnútroštátne právo. Skutočnosť, že nariadenie neobsahuje úpravu vedľajšieho účastníctva znamená, že uplatnenie tohto inštitútu v európskom konaní o drobných nárokoch je vylúčené. Opätovne poukázala na to, že len samotné oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania automaticky nezakladá jeho právo na účasť v konaní, na podobnú úpravu tzv. skráteného konania podľa Občianskeho súdneho poriadku a európskeho konania o drobných nárokoch podľa nariadenia, nesúlad ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. s Ústavou Slovenskej republiky a spochybnila aj posúdenie právneho vzťahu účastníkov ako vzťahu spotrebiteľského. V tejto súvislosti citovala z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Lučenec zo dňa 1. decembra 2014 sp. zn. 5 C 61/2014, ktorý v obdobnej veci nepripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania z dôvodu, že: „...súd nekoná vo veci spotrebiteľskej zmluvy, ale podľa zmenkového a šekového zákona bez možnosti prihladiť ku kauzálnemu vzťahu indosanta a odporcu.“ K podobnému záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí z 27. apríla 2015 sp. zn. 4CoZm/2/2015, keď konštatoval, že: „...zo samotného textu zmenky nie je možné konštatovať, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, resp. z tejto zmenky nie je jasná kauza, t. j. dôvod vystavenia zmenky. Nie je možné z hľadiska terajšieho štádia konštatovať, že sa jedná o zmenku, ktorá bola vystavená spotrebiteľom...“ Z týchto dôvodov žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) žiadala napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný a združenie sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací podľa § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

6. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobkyne bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 vety prvej C. s. p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované, a preto prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p.

7. Dovolací súd prijal záver, že uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadla žalobkyňa dovolaním, nemá znaky rozhodnutia, proti ktorému je dovolanie prípustné, keďže prípustnosť dovolania z ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nevyplýva. Rovnako nebola zistená ani existencia vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a nevyšli najavo ani iné procesné vady podľa § 237 ods. 1 O. s. p.

8. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že nakoľko ide o dovolanie podané žalobkyňou v obdobnej veci, aká už bola v počte aspoň päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky, pričom bola v týchto konaniach podrobne riešená aj otázka prípustnosti a dôvodnosti jej dovolania - porovnaj konania vedené na dovolacom súde pod sp. zn. 1Obdo/5/2016, 1Obdo/8/2016, 1Obdo/11/2016, 1Obdo/17/2016, 1Obdo/20/2016, 2Obdo/8/2016, dovolací súd sa s odôvodnením rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. Podľa § 452 ods. 1 C. s. p. už ďalšie dôvody k dovolaniu žalobkyne neuvádza.

9. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. procesne prípustné, v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia vady uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a nevyšli najavo ani iné procesné vady podľa § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd odmietol dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ C. s. p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého uznesenia

odvolacieho súdu.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 v spojení s § 438 ods. 1 C. s. p.)

11. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.